

Анатолий Лопата

Иллюстрации
народного художника Украины
Василия Лопаты

ВІДЛУННЯ

Побіліла моя лебедина,
її красять сьогодні літа.
Вона в них, як в оправі перлина,
для онуків вона – золота.

Не мокріють, хай, лагідні очі,
не турбують, хай, болісні сні.
Ми такі, яких бачити хочеш.
Ми відлуння твоєї весни.
Хай кружляє барвистая осінь,
то, можливо, найкраща пора.
Ми у молодість шляху не просим,
бо вона вже занадто стара.

Ми у Бога багато не просим,
Ти нам, Боже, здоров'я додай.
Щоби довгою була дорога,
через нами створений рай.

ЛІНЬ

Усвідомив давно, наша лінь
народилась раніше.

То вона моя тінь,
то, як друг мене тішить.

Ти посидь, хоч полеж,
й коні мруть від роботи.
Відпочинок без меж,
як життя без турботи.

А змарнований час
не залежить від друга.
Лінь, то недруг для нас,
то наш ворог і наша недуга.

А. Лопата
Травень 2017р.

ГЕРМАНУ САФОНОВУ

Вы изменились за 15 лет
и в мастерстве, конечно, преуспели.
Но шевелюры, к сожаленью нет,
и на глаза очки одели,
похоже, Вы готовый дед.

Пора, пора.

Смычек и скрипку
возьмет, когда то детвора,
в усы Вы спрячете улыбку, начнется
детская игра.

Там ДО, там ЛЯ, но это ДОЛЯ.

Судьба такая у отца.

Умеешь сам и научи мальчика –
потомка музыканта из Музыч,
и правнука того, кто первый положил
кирпич,

и дом в селе для всех построил.

Сегодня нет для Вас покоя.

Уходит дочь в свою семью,

вернее, улетает Настя,

возможно, ищет ее счастье

и стоя ангелы поют.

Родные ждут.

Ждут возвращения четы.

Даст Бог, и сбудутся мечты –
и молодых, и их родителей,
и наши.

Ваш дом пусть будет с полной чашей,
а Вы при нем добрейший дед.
Хранитель всех от разных бед.

С добрыми пожеланиями
после концерта 01.06.2017
А. Лопата

ДВА СВІТИ

Світ жіночий - то надія,
то і віра, і любов.

Світ жіночий - світла мрія
про сім'ю і рідну кров.

Світ жіночий, як та свічка,
а можливо, як пожежа.

Світ жіночий тиха річка
з водоспадом Ніагар.

Світ жіночий бережимо,
щоб його не загасить.

Краще свічкою, хай мліє,
а ніж полум'ям горить.

Світ жіночий, мов той промінь,
що дав Бог на тебе впав.

Що твоя душа не камінь,
світ жіночий розпізнав.

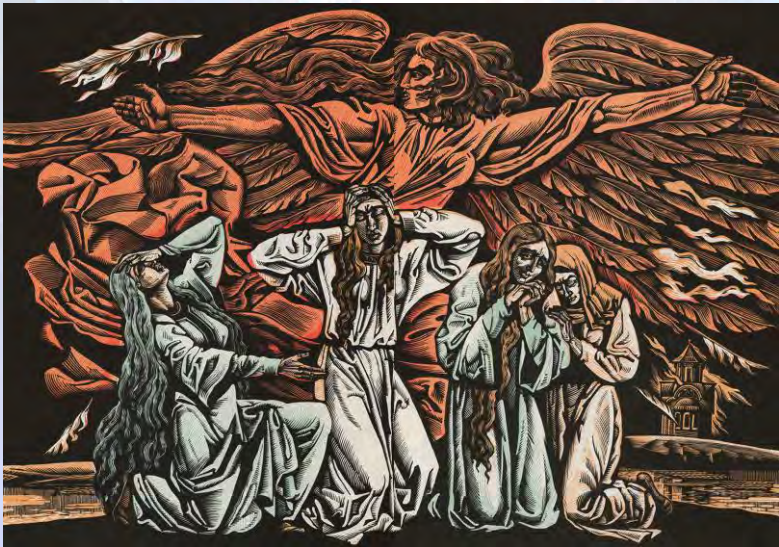
Твоє серце стрепенулось,
чоловічий світ розквіт.

І в душі щось відгукнулось,
враз пробив холодний піт.

То твоя відповідальність,
щоб світ жінки не загас.
Не прийнятна бездіяльність
перед тим, як йтимеш в ЗАГС.

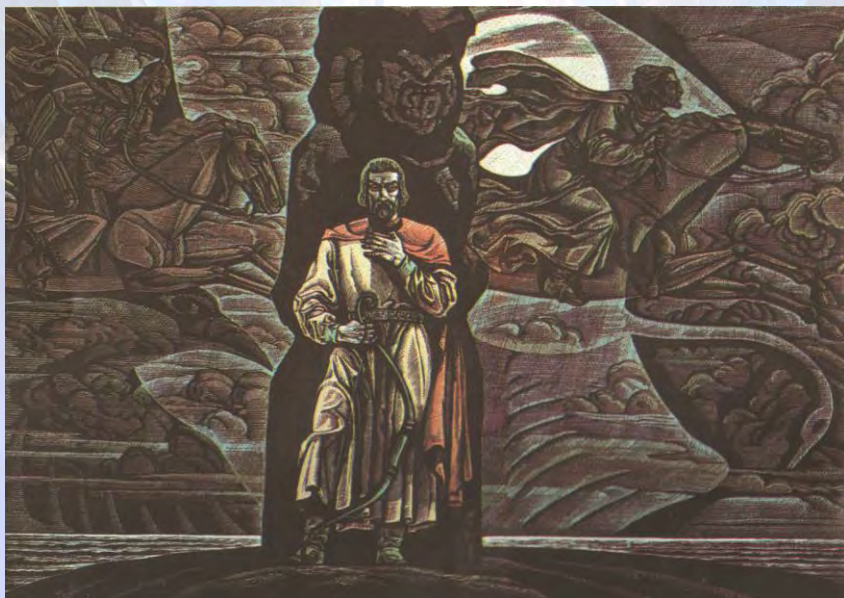
Тож веди її до дому,
Пам'ятай і в темноті.
Два світи зійшлись в одному,
Два світи в однім житті.
Два світи в теплі їх дому –
Два світи не в самоті.

Травень 2017 р.

ВІЙНА

Хто розпочав війну, і хто
підтримав те, що маєм.
Повинні осуд мати такий,
щоб пекло їм здалося раєм,
а їх кінець був не швидкий.
Війна сьогодні не на часі,
війна для людства нищівна,
то є занепад на Донбасі,
то єзуїтство і ганьба.

УРОК

Синок у батька запитав,
куди Сірка ведете тату?
Наш пес старим вже, синку, став,
йому шукаю іншу хату.
Син мамі через час сказав,
коли вже постаріє тато,
для нього місце підібрав,
у тім ярку, де жито зжате.

БЕРЕЖИ УКРАЇНУ

Зима, здається, відступила.
Прийшла весна, зійшли сніги.
І повнить нас квітуча сила,
немає й сліду від нудьги.
Яка чудова ця пора,
з теплом і птахи прилетіли,
а безтурботна дітвора,
воюючи в куцах засіла.

Тут мир, на сході йде війна,
і там щоденно гинуть люди.
І миру довго ще не буде,
хоч Україна не одна
у боротьбі за ту свободу,
яку омріяли і боронять
сини найкращі із народу.
А братство те, вже не сприйнять.

Здається, треба нам звикати,
що це на довго, назавжди,
якщо не хочемо рабами стати.
Нема ж бо гіршої біди.

Союз братерський розвалився
у всіх народів на очах,
бо на штиках таки тримався,
на морі крові і сльозах.

Ось спохватився наш сусід,
збагнув, що все просрали,
про це у Сталіна читали.
Минуле дурнів вчить як слід.
Історію, бач, треба знати.
Зазнав світ воєн і пожеж,
тож краще мир оберігати,
бо що посієш, те й пожнеш.

Посієш вітер, маєш бурю.
Сусіда мудрим не назвеш,
достатньо Україну відірвати,
щоб у нього тоді спитати
історію кремлівських веж.
Сто років тому пав царизм
і рухнула «Велікая Росія»,
що далі буде, бурю ж сів.

Зберемо, мабуть, ураган,
кажись, від миру люди мліють.
За світовий панівний стан
в Росії, бачим, таки мріють.
Там мріють повернути все назад
і віродить «Велікую Росію»,
без України, то навряд.
Здається це вже розуміють.

Добром в ярмо люд не піде.
Можливо ще загнати силою,
та де сусід її знайде,
Росія вже не стане милою.
Народ збагнув, народ прозрів,
що братство те було, як ширмою.
За ним Гулаг і рабський труд
в державі, що була брехливою.

Біда не тільки з москалями,
хоча бандитам ті сприяють.
Біда своя, і обиралась нами,
в народі добре про це знають.
Вона у злиднях і в системі,
як люд, отой, ще виживає?
А депутати в долі й схемі,
бо прикормили тих, хто обирає.

Украв в людей і їх купив,
купив за дешево, звичайно.
Мандатом тим, ганьбу прикрив,
а там безкарність, місце – фayne.
Розквіт, на жаль, сепаратизм,
він був і є в Верховній Раді.
Там бездіяльність, популізм,
не було єдності, є місце зраді.

А ворог наш це добре знає,
і в діях він таки швидкий,
й коня троянського тримає.
Без голови народ, слабкий.
Попри проблеми у сусіда,
він ворог сильний і лукавий.
Історія його важка й кривава,
шантаж і підкуп, його справа.

Тож пильним будь і розбирайся,
кого підтримаєш в черговий раз.
Брехливих тих остерігайся,
і тих хто здав і Крим й Донбас.
Ти патріот й повинен знати,
чужа брехня розвіється, як дим.
Ми стоїмо і маємо стояти,
щоб Україну залишити молодим.

А шлях Росії, шлях в нікуди.
Політики шукають ворогів,
втрачають те, що мали люди.
В безвихідь шлях, отой, завів.

